

Kommentarskribenten tar opp den skjøre asyl-samvittigheten til KrF og deres lokale stortingsrepresentant Hans Fredrik Grøvan fra Lyngdal i denne artikkelen.
FOTO: ÅDNE HUSBY SANDNES

KrFs skjøre asyl-samvittighet

Det er ikke nødvendigvis et brudd på menneskerettighetene å bli henvist til å vokse opp i et annet land enn Norge. Seks og en halv milliard mennesker gjør det.

KOMMENTAR

Finn Holmer-Hoven
Tidligere redaktør i Fædrelandsvennen

skyve redningsbøyen «mindreårige barn» foran seg. Og nå har regjeringen, under sterkt press fra mikro-partiene Venstre og KrF, lagt seg på en linje hvor familier med mindreårige barn, som har fått avslag på asyl i Norge, skal få amnesti dersom de har oppholdt seg i landet i mer enn fire år. Det tredje asylamnestiet på få år. Det signalet dette sender ut til omverdenen er at ønsker du deg som barnefamilie, eller vordende barnefamilie, et nytt liv i verdens rikeste land, søker du asyl i Norge og biter deg fast til du har oppnådd asylamnesti etter fire års opphold. Og ingen skal fortelle meg at vi i fremtiden får et saksbehandlingstempo som innebærer at alle asylsøkere uten lovlig opphold er uttransportert etter fire år.

MED DENNE PRAKSISEN bryter Norge med rettsstatens grunnleggende likebehandlingsprinsipp. For de barnefamiliene som har vært lovlidige og rettet seg etter utlendingsnemdas vedtak og forlatt landet frivillig, er blitt forskjellsbehandlet i forhold til lovbrøyterne som har trosset avslaget om opphold. Ikke begriper jeg at lovgivere som Hans Fredrik Grøvan kan

forsvare en slik forskjellsbehandling. Vi lever i en rettsstat hvor ethvert amnesti av denne type vil være en krenkelse av rettighetene til dem som er blitt utvist. Og særlig graverende er det i forhold til rettsstatens prinsipper når man finner det nødvendig å gjenta amnestiene med få års mellomrom. Dette er de rettslige sider ved Norges vinglende håndtering av asylsøkere. Noe annet er de sosiale og familiære sider ved asylsøkernes situasjon. Her står KrF og Venstre på barricadene for å la hensynet til «mindreårige barn» trumfe de fleste andre hensyn og kriterier i asyllovgivningen.

MEN HVA er forskjellen på en asylsøkerfamilies kort- eller langvarige opphold i Norge og den naturlige migrasjon vi i dag opplever, ikke bare over landegrensener, men også mellom kontinenter? Barn i alle sosiale lag og i alle samfunn er prisgitt sine foreldres flytteevaner og jobbpreferanser. Ikke minst i avisen Listers nedslagsfelt burde dette være kjent som en naturlig del av landsdelens sosiologi. Under min oppvekst på Sørlandet hadde jeg flere venner som hadde trådt sine barnesko både under Afrika, Asias og Amerikas himmel. Uten at det hadde gitt dem noe sosialt handicap, snarere tvert i mot. Og det er verd å merke seg at det i begrunnelsen for hensynet til «mindreårige barn» ikke refereres til forholdene i foreldrenes hjemland, men til barnets tilknytning til Norge. Tja, hva sier så listalendingen som vokste opp i Brooklyn og senere slo seg ned på Lista, til det? Eller misjonærbarna som vokste opp i Kina? Var det et overgrep som barn å måtte vokse opp i en annen kultur enn den norske man senere flyttet til?

JEG BARE SPØR, for lovgiverne og Hans Fredrik Grøvan tar for gitt at å trå sine barnesko i en annen kultur enn den man senere vokser opp i, nærmest er et overgrep som lovgivningen skal beskytte deg mot. Det er jo litt kulturelt arrogant automatisk å legge til grunn at et barn har best av å vokse opp i Norge og å undervurdere betydningen av kultur, identitet og familienettverk i det land man kommer fra. Eller for å si det med andre ord: Det er ikke nødvendigvis et brudd på menneskerettighetene å bli henvist til å vokse opp i et annet land enn Norge. Seks og en halv milliard mennesker gjør det. Mange er faktisk lykkelige også i land med dårligere økonomiske vilkår enn Norge.

OG MIN GAMLE AVIS, Fædrelandsvennen, minner meg sist lørdag på at vi har andre asylproblemer å stri med – kirkeasylet. Denne forhistoriske ordning fra kristendomsfølgelsens tid som Den norske kirke pusset støvet av for 20 år siden. Hvor Kirken åpner kirkedørene til asylsøkere som har fått avslag på søknader om opphold i Norge og hvor Kirken forventer at politi og myndigheter skal respektere Kirkens hellige rom. Her forventer Kirken at kirkerommet fortsatt skal behandles like hellig og ukrenkelig i 2015 som i middelalderen når det gjelder å gi beskyttelse til lovbrøytere. Å ha respekt for kirkerommet kan ikke bety at Kirken opphører seg til et organ som overprøver domstoler og statlige myndigheter.

PRAKTISERINGEN av både det ene og det andre asylinstituttet er en rettsstat lite verdig.

Vår lokale stortingsrepresentant Hans Fredrik Grøvan hadde sine «15 minutter of fame» forleden, hvor han som medlem av kontrollkomitéen har kunnet delta i komitéens grillparty med justisminister Anders Anundsen som hovedrett. Om temaet justisministerens håndtering av norsk asylpolitikk, skal jeg ikke mene noe.

MEN MED FARE FOR å provosere brorparten av avisens lesere vil jeg banne i asylkirken. Ut fra alle de rettssikkerhetsgarantier vi bekjenner oss til er lik behandling av like tilfeller – likebehandlingsprinsippet – en hjørnestein i vår rettsstat. Og når det gjelder asylinstituttet er dette prinsippet helt grunnleggende om vi skal opprettholde vår troverdighet som rettsstat. Ifølge FNs flyktningekonvensjon er en politisk flyktning en person som har forlatt sitt hjemland i begrunnet frykt for forfølgelse på grunn av rase, religion, nasjonalitet eller politisk mening. Og i Norge underlegges asylsøknadene en grundig behandling, først i utlendingsdirektoratet (UDI) med utlendingsnemda (UNE) som ankeinstans. Og i tillegg har asylsøkere som får avslag i UNE anledning til å prøve saken for domstolen, på statens bekostning. I 2013 endte det i 237 rettsaker.

ASYLINSTITUTTET er med andre ord avhengig av at asylsøkere forholder seg lovlig fattede vedtak i vår rettsstat. Og det er dette prinsippet som daglig blir utfordret ved at asylsøkere med endelig avslag nekter å forlate landet frivillig. Og i sær dem som er tidens tema: Familier med mindreårige barn. Med det resultat at de lovlidige som forlater landet frivillig med sine mindreårige har blitt «straffet», mens lovbrøyterne, som trener utreisen, blir belønnet med oppholdstillatelse om de er standhaftige nok og kan

Lister-spaltistene

Finn Holmer-Hoven

Hans Fredrik Grøvan

Ingunn Foss

Odd Omeland

Sveinung W. Jensen

Eirin Stave Samuelsen